

[Korsgaard.]

at overvinde sig selv i sin forholdsvise Modstand mod at lægge dette 3die og 4de Spor. Saa forstandig som Ministeren i hvert Fald tidligere var — man kan jo aldrig vide, hvordan det gaar med Forstanden, naar man bliver Minister, jeg har aldrig selv prøvet det —, er det at haabe, at det ikke vil volde ham stor Vanskelighed at indtage et fornuftigt Standpunkt over for dette her. Jeg haaber, at han ogsaa vil kunne overvinde andre Kræfter inden for Statsbaneledelsen, og at i hvert Fald den Rigsdag, der til sin Tid, om et Aar, kommer herind, vil faa til Behandling et Forslag om Anlæg af et 3die og 4de Spor.

Saa har jeg . . . .

Formanden: Jeg nærer fremdeles den Opfattelse, at det vilde være yderst ønskeligt, om der var mere Ro i Salen.

Korsgaard: Saa er der endelig under Punkt 4 i Betænkningen om Statshavnene et Samraad, som lyder saaledes:

„Ved S a m r a a d er forhandlet om, hvorledes Sagkundskaben bedømmer Muligheden for at bevare Hirtshals Havns Sejlbarhed over for Sandvandring?“

Ja, naturligvis har dette Spørgsmaal været behandlet i Finansudvalget, og den højtærede Minister gav Udtryk for, at Sagkundskaben var af den Overbevisning, at Sejlbarheden kunde bevares. Naar jeg har ønsket at drage Sagen frem her, er Grunden den, at jeg mener fra, om jeg saa maa sige, ansvarlig sagkyndig Side at have faaet at vide, at det er overmaade problematisk, om det overhovedet er muligt for et nogenlunde overkommeligt Beløb at holde Hirtshals Havn sejlbar. De Sandvandringer, som finder Sted deroppe, er jo ganske overordentlig store, og de Forskydninger, der sker ved, at Havet graver sig ind mod Kysten, er ogsaa mægtige, saa jeg i hvert Fald har forstaaet, at Sagkundskaben stiller sig saare tvivlende over for Spørgsmaalet om, hvor vidt det i Længden vil lykkes at klare Forholdene.

Jeg maa maaske have Lov til at fortælle en lille Historie, som jeg synes har en vis Interesse, fordi den viser, hvilke uhyre Vanskeligheder man er ude for ogsaa ved Hirtshals. For at skabe nogenlunde Ro i Havnen er der bygget en Mole, som vistnok gaar nogenlunde i Retning Syd-Nord, idet Hirtshals Havn jo ikke, som man maaske skulde tro, vender mod Vest, men mod Nord, og Meningen med denne Mole, man har bygget paa Ydersiden af Havnen, er da

den at skaffe Dækning for Vestenvinden og maaske ogsaa til en vis Grad for Østenvinden. Den Historie, jeg nu skal fortælle, har jeg ikke faaet fortalt af et tilfældigt Menneske, jeg har ikke Lyst til at nævne vedkommendes Navn, men jeg nærer ikke fjerneste Tvivl om, at Begivenheden er foregaaet. Der skete engang det, at et Skib under en Nordøststorm kom nordfra og kom ind i det Hul, om jeg saa maa sige, hvor det havde Land til den ene Side og til den anden Side, altsaa mod Vest, Molen. Nu skulde man jo have haabet, at der her var nogenlunde roligt Vand, men der var i Virkeligheden et fraadende Hav og det i den Grad, at det paagældende Skib blev sat hen over den Mole, der altsaa er bygget mod Vest. Der foregik altsaa det, at det tog Forhindringen, ligesom en Væddeløbshest. Det var maaske, naar alt kommer til alt, det allerbesynderligste, at Skuden ikke blev slaet i Smadder, men det gjorde den ikke, den kom over. Og saa var den naturligvis klar over, at den ikke igen skulde prøve paa at komme ind i Hirtshals Havn under disse Vejrforhold, og sejlede derfor videre til Skagen eller til Thyborøn, eller hvor det nu var.

Dette er altsaa et Bevis paa, hvor overmaade store Vanskeligheder der er ved at besejle Hirtshals Havn paa Grund af den store Uro, der er der. Dertil kommer, som sagt, Sandvandringerne. Og jeg har faaet det Indtryk, at det for det første er overmaade vanskeligt at bedømme, hvornaar man kan komme til at fjerne Sandet med Muddermaskine, for der kan gaa mange Dage, hvor det ikke er muligt at komme til det paa Grund af Vandets Uro, og dernæst er Forholdet det, at kommer der saa en Dag, hvor man kan komme i Arbejde, kan det meget let ske, at det Hul, man graver med Maskinen den Dag, fyldes Dagen efter paa Grund af en ny Storm.

Det er Betragtninger af denne Art, som har ført mig til den Antagelse, at det ikke er rigtigt at bygge alt for meget for at bevare denne Havn. Den højtærede Minister har efter mine Begreber efterhaanden paataget sig et stort Ansvar for denne Havns Bevarelse, idet der jo dels er sluttet Overenskomster om Forbindelsen med Norge, der forudsætter Havnens Sejlbarhed, og dels er der truffet Beslutninger om betydelige Vejanlæg deroppe, som vil være af overmaade ringe Værdi, hvis Havnen ikke bevares. Derfor synes jeg, det er naturligt at give Ministeren Lejlighed til her i Salen under sit Ansvar at erklære, at han efter sin bedste Evne har skaffet sig